

Beck Tamás

Penitencia

Decemberi tavasz köszöntött be, telelésüket megszakítva keményhátú bogarak másztak elő a mahagóni karosszék alól és a padló réseiből. Gerencsér felszínesen aludt az éjjel, a hirtelen jött melegben olvadásnak indultak az eresze tapadt jégcsapok, az egyenletes csöpögés hangjától pedig folyton vizelési ingere támadt. Rosszkedvűen ébredt tehát, holott viharos válása óta kényelmesen elnyújtózhatott a franciaágyon. Gerencsért most még a szobájában zajló rajzás is idegesítette, az éjjeliszekrényről fölkapott tévéújsággal le-lecsapott a parkettán bókászó bogarakra, azzal se törődve, hátha a Kafkánál átváltozott Gregor Samsát üti agyon véletlenül. Amikor megunt a gyilkolást, visszahanyatlott párnájára, hogy végig gondolja napi teendőit. Tíz perc múlva gondterhelt arccal ül majd a gőzölgő kávéscsésze mellett, száraz köhögés rázza meg, amint a forró italba kortyol. Borotválkozás közben ugyancsak köhögési roham fog rátörni, a zsilettpenge elcsúszik ádámcsutkján, és vércsíkokat mos el az óramutató járásával ellentétes irányban örvénylő víz a mosdókagyló közepén.

Gerencsér élénken emlékezett álmaira. Nem a fiatalkoriakra, azokat kilúgozta emlékei közül elrontott házassága. Hanem a folytonos dohányzásra minden egyes hajnalon, amikor csak felváltják nála az álomtalan alvást a látomások. Zsarnok apja már kamaszkorában szijat hasított volna Gerencsér hátából, ha megérzi rajta a bagófüstöt. Az egyetemen sem engedett a kísértésnek, hiszen a cigarettázás egyenrangú volt számára a büntetett előélettel. Válása óta álmában mégis állandóan dohányzik. A helyszín, az időpont minden alvás alkalmával más, csupán a rágyújtás megnyugtató aktusa ugyanaz mindig. Egyszer kubai szivarral a szájában ül egy belvárosi irodaházban, s véletlenül lehamuzza Armani öltönyét. Máskor lelakott gettóban marja torkát a marihuána füstje. Ha pedig elalvás előtt hírműsorokat néz, Gerencsér álmaiba beszüremlik az aktuálpolitika: golyóálló mellényt viselve sodor magának cigarettát bajtársaival egy lövészárokban.

Húzta az időt, nem akaródzott felkelnie. Jobb híján lehunyta szemét, és rögtön a pápaszemes tüdőgyógyász tenyérbe mászó képe ködlött fel előtte. Nem hitte el Gerencsérnek, hogy nem dohányzik, holott a férfi üde arca, hófehér fogai, mosószerillatú ruhája világosan árulkodnak absztinenciájáról. Krónikus hörghurutot, légzőszervi daganatot és tüdőtágulást emlegetett, korai halállal ijesztgette megszeppent páciensét. Gerencsér arra gondolt, az álmatlanság talán megmenthetné, hiszen alighanem az álombéli dohányzás rohasztja tüdejét. Mindez bizony fantasztikusan hangzott, de köhögési rohamai hihetővé tették ezt. Gerencsér megpróbálkozott hát a virrasztással. Már alkonyatkor nagy kortyokban nyelte a kávé, a televíziót pedig pirkadatig ide-oda kapcsolgatta. Össze is szedett egy gyomorfekélyt és egy kötőhártya-gyulladást. Óráira nem tudott rendesen felkészülni, válása után néhány hónappal elveszítette katedráját.

Gerencsér kinyitotta szemét, beleszimatolt a levegőbe. Dohányfüstöt nem érzett, csak az agyoncsapott bogarak hullájának kissé édeskés szagát. A jégcsapok csöpögése mérte odakint az időt, mely Gerencsért is percről percre közelebb vitte a pusztuláshoz. Egyszer csak önvád fogta el. Felkönyökölt az ágyon, szemével Gregor

Samsát kereste a rovartetemek között. Lehet, hogy megöltem egy embert, mondta ki hangosan, s a beszédétől fuldokló köhögés lett úrrá rajta. Az éjjeliszekrényre odakészített vizespohárért nyúlt, ám rögtön kiejtette kezéből, amint meglátta, hogy a falak körös-körül besárgultak a nem létező füsttől. Csak lassan jutott újra oxigénhez, de aztán rémülete is alábbhagyott. Komótosan előhalászta a szanaszét heverő kispárnák közül viharvert mobiltelefonját, hogy cseppet sem meggyőzően bocsánatot kérjen volt feleségétől a bántalmazásokért.

